

DECYZJA RADY (UE) 2017/769**z dnia 25 kwietnia 2017 r.****w sprawie ratyfikacji przez państwa członkowskie oraz przystąpienia, w interesie Unii Europejskiej, do Protokołu z 2010 r. do Międzynarodowej konwencji o odpowiedzialności i odszkodowaniu za szkodę związaną z przewozem morskimi substancjami niebezpiecznymi i szkodliwymi, z wyjątkiem aspektów związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2, w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) ppkt (v),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Międzynarodowa konwencja o odpowiedzialności i odszkodowaniu za szkodę związaną z przewozem morskimi substancjami niebezpiecznymi i szkodliwymi z 1996 r. (zwana dalej „konwencją SNS z 1996 r.”) ma na celu zapewnienie odpowiedniego, niezwłocznego i skutecznego odszkodowania osobom, które poniosły szkodę spowodowaną wyciekami substancji niebezpiecznych i szkodliwych podczas ich przewozu morskiego. Konwencja SNS z 1996 r. wypełniła istotną lukę w międzynarodowych uregulowaniach dotyczących odpowiedzialności w kontekście transportu morskiego.
- (2) W 2002 r. Rada przyjęła decyzję 2002/971/WE ⁽²⁾. Zgodnie z tą decyzją państwa członkowskie miały w rozsądnym terminie i w miarę możliwości przed dniem 30 czerwca 2006 r. podjąć kroki niezbędne do ratyfikowania konwencji SNS z 1996 r. lub przystąpienia do niej. Cztery państwa członkowskie ratyfikowały następnie tę konwencję. Konwencja SNS z 1996 r. nie weszła w życie.
- (3) Konwencję SNS z 1996 r. zmieniono protokołem z 2010 r. do tej konwencji (zwanym dalej „protokołem z 2010 r.”). Zgodnie z art. 2 i art. 18 ust. 1 protokołu z 2010 r., konwencja SNS z 1996 r. i protokół z 2010 r. mają być odczytywane, interpretowane i stosowane łącznie jako jeden instrument, w stosunkach między stronami protokołu z 2010 r.
- (4) Tekst konsolidujący konwencję SNS z 1996 r. i protokół z 2010 r. (zwany dalej „konwencją SNS z 2010 r.”) został przygotowany przez Sekretariat Międzynarodowej Organizacji Morskiej (zwanej dalej „IMO”) i zatwierdzony przez Komitet Prawny IMO na jego 98. posiedzeniu. Konwencja SNS z 2010 r. nie jest instrumentem otwartym do podpisu lub ratyfikacji. Konwencja SNS z 2010 r. stanie się skuteczna po wejściu w życie protokołu z 2010 r. w państwach członkowskich.
- (5) Zgodnie z art. 20 ust. 8 protokołu z 2010 r. wydanie zgody przez państwo na związanie się tym protokołem unieważnia każde uprzednie wyrażenie zgody przez to państwo na związanie się konwencją SNS z 1996 r. W rezultacie państwa będące umawiającymi się stronami konwencji SNS z 1996 r. przestaną nimi być w chwili wyrażenia przez nie zgody na związanie się protokołem z 2010 r. zgodnie z art. 20 tego protokołu, a w szczególności jego ust. 2, 3 i 4.
- (6) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/35/WE ⁽³⁾ ma na celu zapobieganie i zaradzanie szkodom w środowisku spowodowanym przez wieloraką działalność zawodową, w tym przez morski transport towarów niebezpiecznych. Dyrektywa ta nie ma jednak zastosowania w przypadku szkody osobistej, szkody wyrządzonej na mieniu prywatnym lub jakichkolwiek strat gospodarczych oraz nie wpływa na jakiegokolwiek prawa do odszkodowania za tego typu szkody. Przedmiot tej dyrektywy i przedmiot konwencji SNS z 2010 r. pokrywają się zatem częściowo, ale nie w znacznej mierze. Państwa członkowskie utrzymują swoje kompetencje w odniesieniu do tych aspektów konwencji SNS z 2010 r., które nie mają wpływu na wspólne zasady.

⁽¹⁾ Zgoda z dnia 5 kwietnia 2017 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2002/971/WE z dnia 18 listopada 2002 r. upoważniająca państwa członkowskie, w interesie Wspólnoty, do ratyfikowania lub przystąpienia do Międzynarodowej konwencji o odpowiedzialności i odszkodowaniu za szkodę związaną z przewozem morskimi substancjami niebezpiecznymi i szkodliwymi z 1996 r. (konwencja SNS) (Dz.U. L 337 z 13.12.2002, s. 55).

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56).

- (7) Konwencja SNS z 2010 r., tak jak akt ją poprzedzający, ma szczególne znaczenie dla interesów Unii i jej państw członkowskich, gdyż przewiduje zwiększoną ochronę ofiar szkód związanych z przewozem substancji niebezpiecznych i szkodliwych, w tym w kontekście szkód w środowisku, zgodnie z Konwencją Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r.
- (8) Aby państwa mogły stać się Umawiającymi się Stronami protokołu z 2010 r., a tym samym konwencji SNS z 2010 r., muszą przedłożyć sekretarzowi generalnemu IMO – w tym samym czasie, w którym przedłożą akt potwierdzający ich zgodę – stosowne dane dotyczące całkowitych ilości ładunku będącego podstawą wpłaty na podstawie konwencji SNS z 2010 r. (zwanego dalej „ładunkiem substancji niebezpiecznych i szkodliwych będącym podstawą wpłaty”) w poprzednim roku kalendarzowym, zgodnie z jej art. 20 ust. 4. W tym celu państwa zobowiązane są do ustanowienia systemu składania sprawozdań na temat ładunku substancji niebezpiecznych i szkodliwych będącego podstawą wpłaty, zanim wyrażą zgodę na związanie się protokołem z 2010 r.
- (9) W 2013 r. Komitet Prawny IMO na 100. posiedzeniu zatwierdził wytyczne w sprawie składania sprawozdań na temat ładunku substancji niebezpiecznych i szkodliwych będącego podstawą wpłaty; wytyczne te przygotowano, aby usprawnić przyjmowanie przez państwa ratyfikujące przepisów dotyczących systemu składania sprawozdań przed wejściem w życie protokołu z 2010 r. oraz aby przyczynić się do globalnego, jednolitego i skutecznego spełniania stosownych wymogów konwencji SNS z 2010 r.
- (10) Aby zagwarantować pewność prawa wszystkim zainteresowanym stronom, państwa członkowskie powinny w stosowny sposób informować się nawzajem oraz Radę i Komisję o swoich systemach składania sprawozdań na temat ładunku substancji niebezpiecznych i szkodliwych będącego podstawą wpłaty. Informacje te mogłyby zostać udostępnione w sposób nieformalny istniejącymi kanałami, przykład za pośrednictwem organów przygotowawczych Rady.
- (11) Wymienianie się przez państwa członkowskie najlepszymi praktykami w zakresie ustanawiania systemu składania sprawozdań na temat ładunku substancji niebezpiecznych i szkodliwych będącego podstawą wpłaty mogłoby pomóc państwom członkowskim w tworzeniu takiego systemu.
- (12) Tak jak w przypadku konwencji SNS z 1996 r., wobec braku klauzuli o regionalnej organizacji integracji gospodarczej, stronami protokołu z 2010 r. mogą być jedynie suwerenne państwa. W związku z tym nie jest możliwe, aby Unia ratyfikowała protokół z 2010 r., a tym samym konwencję SNS z 2010 r., ani aby do nich przystąpiła.
- (13) Ratyfikacja protokołu z 2010 r. przez wszystkie państwa członkowskie w określonych ramach czasowych powinna zapewnić równe szanse w Unii wszystkim zainteresowanym podmiotom, których dotyczy stosowanie konwencji SNS z 2010 r.
- (14) Z uwagi na międzynarodowy charakter systemu dotyczącego substancji niebezpiecznych i szkodliwych należy dążyć do globalnego zapewnienia równych szans wszystkim zainteresowanym podmiotom, których dotyczy stosowanie konwencji SNS z 2010 r. Z tego względu protokół z 2010 r. musi mieć zastosowanie globalne.
- (15) Państwa członkowskie powinny zatem zostać upoważnione do – odpowiednio – ratyfikowania protokołu z 2010 r. lub przystąpienia do niego, w odniesieniu do jego części wchodzących w zakres wyłącznej kompetencji Unii, z wyjątkiem aspektów dotyczących współpracy sądowej w sprawach cywilnych. Postanowienia konwencji SNS z 2010 r. wchodzące w zakres kompetencji przyznanych Unii w odniesieniu do współpracy sądowej w sprawach cywilnych mają być przedmiotem decyzji przyjętej równoległe z niniejszą decyzją,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się państwa członkowskie – w odniesieniu do części wchodzących w zakres wyłącznej kompetencji Unii – do, odpowiednio, ratyfikowania protokołu z 2010 r. lub przystąpienia do niego, w interesie Unii, z wyjątkiem aspektów dotyczących współpracy sądowej w sprawach cywilnych, z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszej decyzji.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie dokładają starań, aby podjąć niezbędne kroki w celu złożenia aktów ratyfikacji protokołu z 2010 r. lub przystąpienia do tego protokołu w rozsądnym terminie a w miarę możliwości do dnia 6 maja 2021 r.

2. Państwa członkowskie w stosowny sposób poinformują się nawzajem oraz Radę i Komisję o uruchomieniu systemu składania sprawozdań na temat ładunku substancji niebezpiecznych i szkodliwych będącego podstawą wpłaty.
3. Państwa członkowskie dążą do wymiany najlepszych praktyk, w szczególności dotyczących systemu składania sprawozdań na temat ładunku substancji niebezpiecznych i szkodliwych będącego podstawą wpłaty w ramach protokołu z 2010 r.

Artykuł 3

Podczas ratyfikacji protokołu z 2010 r. lub przystąpienia do niego państwa członkowskie informują na piśmie sekretarza generalnego Międzynarodowej Organizacji Morskiej, że taka ratyfikacja lub przystąpienie ma miejsce zgodnie z niniejszą decyzją oraz decyzją Rady (UE) 2017/770 ⁽¹⁾.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 25 kwietnia 2017 r.

W imieniu Rady
I. BORG
Przewodniczący

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2017/770 z dnia 25 kwietnia 2017 r. w sprawie ratyfikacji przez państwa członkowskie oraz przystąpienia, w interesie Unii Europejskiej, do Protokołu z 2010 r. do Międzynarodowej konwencji o odpowiedzialności i odszkodowaniu za szkodę związaną z przewozem morskim substancji niebezpiecznych i szkodliwych, w odniesieniu do aspektów związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych (zob. s. 18 niniejszego Dziennika Urzędowego).